

Kutsal Olmak - 3.

Belçika İnanç Açıklaması 24

Kutsal Ruh'un Tanrı Sözü ile birlikte çalışmasıyla doğan gerçek imanın insana yeniden doğuş verdiğine ve yeni bir yaşam sürmek üzere onu yeni bir insan yaparak günahın köleliğinden özgür kıldığına inanırız.

Bundan dolayı, aklayan iman insanların içinde öyle bir şekilde işler ki, yargılanma korkusu olmaksızın Tanrı sevgisine dayanan işleri yaparlar.

Ve sevgiyle etkin olan imanın meyvesiz olması imkansızdır.

Ancak işler bizim aklanmamız için sayılmazlar –çünkü bizler sadece Mesih'e olan imanımızla, iyi işler yapmadan önce bile aklandık.

Buna göre iyi işler yaparız, ancak bu iyi işler bize bir hak kazandırmaz. Yaptığımız iyi işler ile O'nun bize değil, bizim Tanrı'ya borcumuz vardır, çünkü Tanrı "kendi iyi isteğine göre hoşnut olduğu şeyi istememiz ve yapmamız için bizde çalışır."

Şu yazılanları aklınızda tutun: "Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, 'Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık' deyin."

Ancak Tanrı'nın iyi işleri ödüllendirdiğini de inkar etmek istemiyoruz –fakat bu işler O'nun lütfu ile O'nun armağanları ile taçlandırılır.

İyi işler yapsak bile kurtuluşumuzu onların üzerine dayandırmayız; çünkü benliğimizin kirletmediği ve yargılanmayı hak etmeyen bir iş yapamayız.

Eğer bir tane bile [iyi iş] gösterebilseydik, tek bir günahımızı bile hatırlaması Tanrı'nın o işi reddetmesi için yeterliydi.

Eğer Kurtarıcımızın acı çekmesinin ve ölümün sağladığı yararları dayanmasaydık bizlerin zavallı vicdanına sürekli bir eziyet edilecekti. Ve hiç güvencemiz olmaksızın her zaman şüphe içinde olacaktık.

Böylece Kutsal Ruh'un bağışladığı iman ve yeniden doğuş ile yeni bir yaratık olmuş olsak da, bu yaşamda tam mükemmel kutsallığa erişilemez. Böylece Pavlus "Günahkârların en kötüsü benim" diyebilmektedir (I.Timoteyus 1:15).

Ancak kutsallık, yetkin olmak, yeniden doğmak, yeni yaratık olmak konularına bakarken, bunları tam mükemmel bir şekilde yapabilmeyi arzulayan bir yüreğimizin olmasını göz ardı etmiyoruz.

Böylece sürekli olarak arzuladığımız kutsallık, aynı zamanda başarısızlıklarımıza, zayıflıklarımıza, günahlarımıza rağmen baktığımızda, Mesih'e nasıl hayati bir şekilde bağlı olduğumuzu göstermektedir.

Hristiyan olma ayrıcalığımızı ve Hristiyan sorumluluğumuzu özetleyen bir açıklamaya bakalım:

Heidelberg İlmihali 32. Niçin sana Hristiyan deniliyor?

(1-) Çünkü Mesih'in bedeninin iman ile bir üyesiyim ve O'nun mesh edilmesini paylaşıyorum. (2-) O'nun ismini açıklamaya, kendimi yaşayan bir şükran kurbanı olarak O'na sunmaya, bu yaşamda iyi bir düşünceyle günaha ve Şeytan'a karşı durmaya, (3-) ve bundan sonrakinde, bütün yaratılış üzerinde sonsuzluk boyunca Mesih'le hüküm sürmeye mesh edildim.

Bu açıklamayı üç bölüme ayırabiliriz: (1-) Neden bize Hristiyan deniliyor ve bizler nasıl Hristiyan olduk? (2-) Öyleyse ayrıcalığımız sorumluluğumuz nedir? (3-) Öyleyse umudumuz nedir?

Kutsallık, yetkinlik, yeniden doğmak, Hristiyan olmak, Tanrı'nın çocuğu olmak gibi konulara bakarken umudumuz bizi *Mesih'e tanıklık, adanmış bir yaşam sürmek (şükran kurbanı misali), iyi bir düşünceyle günaha ve Şeytan'a karşı durmaya* motive ediyor ve kim olduğumuzu bilmek bu umuda layık bir şekilde yaşamayı teşvik ediyor.

Ancak bu kısa açıklamanın biraz detaylı bir şekilde üzerinde durduğumuzda şunu söyleyebiliriz: günaha ve Şeytan'a karşı durmak için *iyi bir düşünceye (Tanrı'nın Mesih'te açıkladığı düşünceye)* sahip olmamız gerek; ancak bu gereklilik hayatta bir kere yaptığımız bir şey değil; sürekli, nefes aldığımız tüm zamanlar boyunca yapmamız gereken bir şeydir. Böylece kötü arzuların bizi yönetmesinden kendimizi kurtarabiliriz ve günlerimizi Tanrı'yı hoşnut eden bir şükran sunusu olarak tamamlayabiliriz. Ve yine kötü arzulardan ve düşüncelerden kendimizi kurtarmamız bu yaşamda bir kere yaptığımız bir şey olmadığı gibi, kendimizi Tanrı'yı hoşnut eden bir diri kurban olarak adamamız da nefes aldığımız tüm zamanlar boyunca devam etmesi gereken bir konudur. Şeytana, benliğe, dünyaya karşı durmak için eski Adem'in düşüncesini çarmıha gerip Mesih'te olan düşünceyi edinmemiz gerekiyor; yani yeni yaşamı, dünyaya Kutsal Kitap'ta açıklanan gözlerle bakarak yaşamamız gerekiyor.

Ve bütün bunları yapmak bir mücadele ve savaşım içinde olmayı gerektirir. Ve Kutsallığımızı korumak adına dürüst olmamız gerekir. Ve dürüst olmak adına şunu kabullenmeliyiz: bu savaşta yenik düştüğümüz de olur.

Daniel 9. bölümde (1-19) bütün ulus adına yapılan bir tövbe duasında şu gerçeğe tanık olmaktadır:

6 Senin adına krallarımıza, önderlerimize, atalarımıza, ülkedeki bütün halka seslenen kulların peygamberleri dinlemedik. 7 «Sen adaletlisin, ya Rab! Sadakatsizliğimiz yüzünden bizi uzak yakın ülkelere sürdün. Oralarda yaşayan biz Yahudiler, Yeruşalim halkı, İsraililer bugün utanç içindeyiz. 8 Evet, ya RAB, bizler, krallarımız, önderlerimiz, atalarımız sana karşı işlediğimiz günah yüzünden utanç içindeyiz. 10 Tanrımız RAB'bin sözüne kulak vermedik, kulları peygamberler aracılığıyla bize verdiği yasalara uymadık. 11 Bütün İsrail halkı yasayı çiğnedi, sırtını sana dönüp seni dinlemek istemedi.

Öyleyse kutsallığa sarılmak ve kutsallıkta ilerlemek için dürüst olmak adına kilisenin klasik tövbe dualarında *“her gün düşüncelerimizle, her gün sözlerimizle, her gün işlerimizle Sana karşı günah işledik, ya Rab, merhamet eyle”* şeklinde itiraf ettiği gerçeğin bizi de kapsadığını kabullenmeliyiz. Ve bu duanın daima bizim de yüreğimizin duası olması konusunda dikkatli olmalıyız. Çünkü tövbe de bir kez yaptığımız bir şey değil; dünyaya, benliğe ve şeytana yenik düştüğümüz zamanlarda ayağa kalkmak için dayandığımız diğer bir lütuftur.

İçinde samimi alçalış ve itiraf, samimi tövbe ve af dileme olmayan bir dua [*veya tapınma*], Tanrı'ya sadece bizim için yapmasını istediğimiz ve beklediğimiz dilekler listesi gibi bir şey olurdu. Tövbe ve itiraf duaları Tanrı'yı bu yaşamın olduğu kadar ölümün ve dirilişin Rabbi olarak da yüceltir. Böylece dualarımız Tanrı'dan dileklerimiz, Tanrı'ya övgü ve şükranlarımız yanında; samimi itiraf, tövbe ve af dileme ile Tanrı'ya değişmek ve yenilenmek ihtiyacımız için bir anlamda söz vermemizle güçlenir.

Bu gerçek de bizi alçakgönüllülüğe götürmelidir. Çünkü kutsallığı alçakgönüllülüğün ayrı düşünemeyiz. Kutsallıkla ilerlememiz hatalarımız ve günahlarımızla yüzleşmemizle mümkündür. Böylece

kutsallık konusunda kendi zayıflığımızı gördükçe, günahlılığımızla yüzleştikçe bağışlanma dahil, koruma ve kurtuluş için Mesih'e ne denli vazgeçilemez bir şekilde bağımlı olduğumuz gerçeğı ile yüzleşeceğız. Böyle bir yüzleşme yaşam yönümüzü belirlemede ve gündelik hayatın her adımında Mesih'e benzer bir tutumla devam etmemiz ve Mesih benzeyişi bir karakter geliştirmemiz için gereklidir.

Böylece sonsuzlukta miras alacağımız tam mükemmel yetkinleşmeye bakarak, gündelik olarak Kutsal Ruh'un bize yenilenme bağışlamasını dileyerek yürümedikçe kutsallıkta da ilerleyemeyiz.